

Realita je unikátní, jakékoliv její zobrazení či popis není ničím víc než pouhým jejím obrazem, více či méně nepřesným. S trochou nadsázky se dá říci, kolik lidí na světě, nejméně tolik způsobů popisů reality. Mezi množstvím individuálních chápání existují však taková, jež jsou sdílená na obecnější úrovni. Takové verze světa vytváří masová média¹, předkládají je publiku a vtahují ho do vlastního chápání skutečnosti (srov. Raichová, 2001). Kromě osobní empirie tak mají i média značný vliv na to, jak jednotlivec vnímá svět kolem sebe. Výběrem mediálních obsahů a způsobem nakládání s fakty nepřímo diktují obraz reality, jejím neustálým opakováním a neměnností úhlu pohledu vytvářejí pouhou její iluzi.

V tématech, v nichž ve větší míře chybí individuální zkušenost, mají média obzvlášť silný vliv. Jednak se stávají těmi, kteří disponují mocí nad výběrem témat, a tudíž určují, o čem budou lidé přemýšlet, jednak mohou ovlivňovat samotný charakter obrazu reality, čímž nabízejí a omezují škálu interpretací.² Právě v tomto bodě spatřuji úskalí práce s některými mediálními tématy a jejich zranitelnost, zvláště těch společensky citlivých, kam kromě jiného bezpochyby patří i Romové. Stávají se tak pasivními objekty mediálního a posléze společenského diskurzu, aniž by byl lidmi obecně chápán rozdíl mezi skutečností a jejím pouhým mediálním obrazem. Realitu vytvářenou médii totiž jednotlivec vnímá jako skutečnou reprezentaci prostoru a času, ve kterém existuje (viz Raichová, 2001). Výraznější roli hrají média jako tisk, televize a rozhlas, ne nepatrnou měrou se však spolupodílí i umělecké, např. filmové či literární obsahy.

V demokratických, svobodných